

«Leder i arbeiderbevegelsen» eller streikebryter nr. 1?

Denne teksten er hentet fra heftet «Kritiser og gjendriv Kinas Khrusjtsjov» utgitt av Folkerepublikken Kinas Ambassade i 1968. Personen omtalt som Kinas Khrusjtsjov er forræderen Liu Shaoqi.

Andre tekster fra dette heftet er tilgjengelig på TFM:

[Det viktigste element i boka «Selvdyrkelse» er forræderi mot proletariats diktatur](#)

[Kampene mellom de to veiene på landsbygda i Kina](#)

[Et reaksjonært kapitulasjonsprogram](#)

[Sammenbrudd for Kinas «tilbeder av parlamentarismen»](#)

[«Besluttsomt forsvar for den demokratiske sentralismen i partiet»](#)

«LEDER I ARBEIDERBEVEGELSEN» ELLER STREIKEBRYTER NR. 1?

(Skrevet av en proletarisk revolusjonær masseorganisasjon innen Kinas Faglige Landsorganisasjon.)

(19. September 1967)

«Folkets Dagblad» trykte denne artikkelen med følgende redaksjonsmerknad: «I sitt forræderi mot proletariats interesser og i sitt svik mot arbeiderbevegelsen benyttet de

gamle og nye revisjonistene, fra Bernstein til Khrusjtsjov og folk av deres type, alltid den kontrarevolusjonære taktikken med å falby den kontrarevolusjonære økonomismen og syndikalismen og gå inn for teorien om «hele folkets fagbevegelse» og «spontanitets»teorien i arbeiderbevegelsen.

Kinas Khrusjtsjov er i så måte ikke mindre aktiv enn sine forgjengere. I et forgjeves forsøk på å gjenopprette kapitalismen i Kina benytter han nettopp disse kontrarevolusjonære revisjonistiske «teoriene» til å bekjempe de proletariske politiske partienes ledende rolle og marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning i arbeiderbevegelsen, og til å undergrave den proletariske revolusjon og proletariatets diktatur.

En uttømmende kritikk og grundig avvisning av den kontrarevolusjonære revisjonistiske linje til Kinas Khrusjtsjov er av stor og vidtrekkende betydning for at Kinas og verdens arbeiderbevegelse kan rykke seierrikt fram langs den proletariske revolusjonære linje som Formann Mao har staket ut. Dette er en ærerik oppgave for den kinesiske arbeiderklassen.»

Kinas Khrusjtsjov har forvrengt historien og framstilt seg selv som en «leder i arbeiderbevegelsen». Utallige kjensgjerninger har imidlertid bevist at han aldri har vært noen «leder i arbeiderbevegelsen», men at han med hud og hår var streikebryter nr. 1 som forrådte arbeiderklassens interesser. Det han har brakt inn i arbeiderbevegelsen er en kontrarevolusjonær revisjonistisk linje.

Kjernen i denne revisjonistiske linjen er økonomismen og syndikalismen. Før Kinas frigjøring tjente den som middel til å opprettholde imperialismens, føydalismens- og byråkratkapitalismens herredømme, og motarbeidet den væpnete kampen som middel til å overta den politiske makt. Etter frigjøringa har den konsekvent fulgt den kapitalistiske vei og bekjempet den sosialistiske revolusjon og proletariatets diktatur.

I.

Skal arbeiderklassen før den overtar den politiske makt, bare føre legale økonomiske kamper og tryggle den herskende klassen om små øyeblikkelige «goder», eller skal den helt og holdent styrte det reaksjonære styret og ta den politiske makten i sine egne hender? Det er dette som er brennpunktet i kampen mellom marxistene på den ene siden og revisjonistene og reformistene på den andre siden.

Marxistene har alltid hevdet at det grunnleggende spørsmålet i revolusjonen er spørsmålet om den politiske makt. Formann Mao lærer oss: *«Målet for enhver revolusjonær kamp i verden er å gripe og forankre den politiske makt.»* *«Revolusjonens hovedoppgave og høyeste form er å gripe makten med våpen i hånd og avgjøre spørsmålet med krig.»* *«Det kinesiske kommunistpartiets væpnede kamp antar formen av bondekrig under proletarisk ledelse.»* *«Andre former, som for eks. masseorganisasjoner og massekamp er også overordentlig viktige og i sannhet uunnværlige og må ikke under noen omstendigheter forsømmes, men deres formål er å tjene krigen ... (de) er direkte eller indirekte samordnet med krigen.»*

I disse store læresetningene peker Formann Mao på at den allmenne orienteringen og allmenne oppgaven for arbeiderbevegelsen er å organisere og reise arbeiderklassen, direkte eller indirekte arbeide i samordning med bøndenes revolusjonære krig som ledes av partiet og kjempe for å innringe byene fra landsbygda og til slutt i væpnet kamp gripe den politiske makt.

Kinas Khrusjtsjov er den største kontrarevolusjonære økonomisten i Kinas og verdens arbeiderbevegelse. Ved de kritiske korsveiene i revolusjonen sto han gang på gang fram og agiterte for økonomisme og økonomisk kamp. Han var motstander av politisk kamp; han var motstander av at arbeiderbevegelsen ble samordnet med væpnet kamp og av at man skulle gripe makten ved å omringe byene fra landsbygda.

Allerede i 1923 gjentok han renegaten Chen Tu-hsius ord og tilsvertet på ondsinnet vis den kinesiske arbeiderklassen og sa at den var «umoden»; han spredte slikt tøv som at et «umodent» proletariat selvsagt ikke umiddelbart kunne «gjennomføre maktvertakelsen». Han prøvde å føre arbeiderbevegelsen inn på økonomismens onde vei.

I Nordfelttogets og Den revolusjonære bondekrigens år vek han bort fra den revolusjonære krigen og det grunnleggende spørsmålet om overtakelsen av den politiske makt, og han gjorde alt som sto i hans makt for å høre ut økonomisme og økonomisk kamp. Han vrøvlet at «det må være arbeiderbevegelsens prinsipp å gjennomføre all slags økonomisk kamp. Arbeiderne kan ikke på noe tidspunkt løsrives fra sine økonomiske interesser. De må uvilkårlig kjempe for dem.» Med dette la han fram formelen at «å utvikle den økonomiske kamp betyr å utvikle den kinesiske arbeiderbevegelsen», og han motsatte seg at det «i tillegg til økonomiske krav også skulle stilles politiske paroler og settes fram politiske krav». Den massedemonstrasjonen og streiken som arbeiderne og studentene i Shanghai den 30. mai 1925 organiserte mot imperialismen, en aksjon som rystet verden, ble av Formann Mao tillagt meget stor betydning. Men det Kinas Khrusjtsjov så i denne streiken var at den «innbrakte 75 000 Yuan», og det var han helt tilfreds med.

Under Motstandskrigen mot Japan pukket han på at «massene kjemper for sine økonomiske krav». Han sa at «som økonomisk organisasjon må fagbevegelsen alltid kjempe for å forsvare arbeidernes økonomiske interesser» og at den måtte ikke «bare føre kamper som gjaldt politiske oppgaver». Det han ønsket å oppnå med dette var å få folk til å vende seg bort fra de akutte nasjonale kampene og klassekampene på den tiden og bare beskjeftige seg med «økonomiske interesser».

Etter seieren i Motstandskrigen mot Japan gikk han enda lenger og forkynte åpent «legal massekamp og parlamentarisk kamp».

Hele linjen hans besto kort sagt av at «den økonomiske kampen er alt og alt må settes inn for den økonomiske kamp». Ved å gå inn for «økonomisk kamp ønsket han faktisk å begrense kampen til en kamp som utelukkende gjaldt en «lovgivning» som ga arbeiderne bedre vilkår til å selge sin arbeidskraft, og slik innskrenke kampen til det omfang som de Kuomintang-reaksjonære tillot, uten å rokke det aller minste ved Chiang Kai-shek-regimet.

Marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, har aldri benektet nødvendigheten av økonomisk kamp, men den hevder at den økonomiske kamp må samordnes med den politiske kamp, den må løftes opp på den politiske kampens nivå, slik at den tjener den revolusjonære krig, og den må føres i samordning med maktovertakelse ved hjelp av væpnet kamp. Hvis arbeiderbevegelsen løsriveres fra den politiske kamp og fra maktovertakelsen med våpen i hånd og bare innskrenkes til økonomisk kamp og legal kamp, da blir det umulig å styrte imperialismens, føydalismens og byråkrat-kapitalismens herredømme, som knuger arbeiderklassen ned som tre svære fjell, og gjøre slutt på en situasjon hvor arbeiderklassen undertrykkes og trelldes, og det blir absolutt umulig å løse de «økonomiske kravene». Den revisjonistiske linjen – «den økonomiske kampen er alt og alt må settes inn for den økonomiske kamp» – som Kinas Khrusjtsjov gikk inn for, er rendyrket kontrarevolusjonær økonomisme, den er en teori for trygling om almisser. Den tjener fullt behovene for imperialismen og dens lakeier og tjener bare til å bevare deres reaksjonære herredømme. Det han falbød var simpelthen noe han hadde tatt i arv fra Bernstein og Kautsky, de gamle revisjonistene, store streikbryterne, storrenegatene, og fra de russiske tsaristiske agentene – «Økonomistene» og deres sleng.

Grunnleggingen av Folkerepublikken Kina markerte at den kinesiske revolusjon hadde trådt inn i den sosialistiske revolusjonens etappe. Skal vi i denne nye historiske etappen

holde fast ved proletariatets diktatur, fullføre den sosialistiske revolusjon, utvikle den sosialistiske økonomi og arbeide for å nå fram til kommunismen, eller skal vi oppgi den sosialistiske revolusjon, bare bekymre oss om den materielle produksjon, gi avkall på de grunnleggende interessene som består i å forankre den proletariske statsmakten og lede arbeiderne på en slik måte at de bare søker å oppnå øyeblikkelige økonomiske fordeler og på dette vis bane veien for en gjenoppretting av kapitalismen? Dette er et av kjernepunktene i kampen mellom marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, og revisjonismen i arbeiderbevegelsen etter at arbeiderklassen har overtatt den politiske makt.

Den beretning som vår store leder Formann Mao la fram på annet plenums møte i den sjuende sentralkomité i Kinas kommunistiske parti, partiets generallinje og de allmenne oppgavene for overgangsperioden som ble lagt fram av sentralkomiteen med Formann Mao i spissen etter at Det nye Kina var grunnlagt, samt «Om den riktige behandlingen av motsigelser i folket», «Tale på det kinesiske kommunistpartis landskonferanse om propagandaarbeid» og andre epokegjørende verker av Formann Mao, som ble utgitt etter at den sosialistiske omdannelsen av eiendomsretten til produksjonsmidlene i alt vesentlig var blitt fullført, danner hovedorienteringen, generallinjen og det høyeste prinsippet for hele partiet og hele landet, og også for arbeiderbevegelsen i Kina.

Men det aggressive mål for øye å tilrive seg ledelsen i partiet og staten, prøvde Kinas Khrusjtsjov å skaffe seg et grep over arbeiderbevegelsen. Atter en gang trådte han fram med formelen «å utvikle den økonomiske kamp betyr å utvikle den kinesiske arbeiderbevegelsen», en formel som han hadde forkynt under den demokratiske revolusjon. Men for å hindre at arbeiderne innen fagbevegelsen deltok i revolusjonært og politisk arbeid pusset han denne gang formelen opp med slike paroler som «kampanjen for produksjon, det er nettopp arbeiderbevegelse» og «arbeid for arbeidernes levevilkår», i

et forsøk på å lede arbeiderbevegelsen på avveier, gikk han inn for at fagforeningene utelukkende skulle beskjeftige seg med produksjons- og velferdsspørsmål. Dette var under proletarietets diktatur i virkeligheten et nytt utslag av den kontrarevolusjonære økonomismen som Kinas Khrusjtsjov hele tiden har gått konsekvent inn for. Det var et ledd i hans forbryterske plan om å bekjempe den sosialistiske revolusjon og proletarietets diktatur og om å motarbeide Formann Maos proletariske revolusjonære linje.

Kort tid etter frigjøringa ville han på skamløst vis at arbeiderne skulle «få kapitalistene til å føle seg rolig til sinns.» Han beordret tilmed «de faglige kadrene til med alle midler å anspore og overtale arbeiderne» til å samarbeide med kapitalistene.

Etter at den sosialistiske omdannelsen av eiendomsretten til produksjonsmidlene stort sett var fullført, hevdet denne streikbryteren igjen gang på gang at fagbevegelsens oppgaver besto i å «kjempe for hele tiden å øke arbeidsproduktiviteten ved hjelp av sosialistisk kappestrid og de framskredne arbeidernes bevegelse». Det var akkurat det samme som Khrusjtsjov forkynte da han sa: «Økonomiske problemer og produksjonsproblemer står i sentrum for partiorganisasjonenes virksomhet og inntar førsteplassen i alt arbeid som partiorganisasjonen utfører.»

Deres hensikt med dette var å bekjempe proletarietets diktatur, bekjempe fullføringen av den sosialistiske revolusjon på den politiske og ideologiske front.

Marxistene er ikke imot en utvikling av produksjonen, men går inn for en aktiv utvikling av den. De framholder alltid at en av de grunnleggende oppgavene for proletarietets diktatur er å utvikle den sosialistiske økonomi. Men utviklingen av den sosialistiske økonomi krever at den proletariske politikken inntar kommandostillingen og at det er den sosialistiske revolusjonen som er drivkraften. Med andre ord: «*Få et fast*

grep over revolusjonen og stimuler produksjonen.»

Men Kinas Khrusjtsjov erklærte at formålet med å utvikle produksjonen var «å øke den enkeltes inntekt og forbedre de personlige levevilkårene». Han oppmuntret til materiell ansporing, gikk inn for den falske parolen «få et fast grep over levevilkårene og stimuler produksjonen» og gjorde «omsetningen» til drivkraft. Dette betyr å svike arbeiderklassens grunnleggende interesser og ødelegge den revolusjonære arbeiderbevegelsen.

II.

Forskjellige politiske linjer tar bestandig i bruk tilsvarende organisatoriske linjer. For å kunne tjene sine behov med hensyn til å fremme økonomismen og syndikalismen og for å kunne motarbeide den proletariske revolusjon og proletariatets diktatur, benektet Kinas Khrusjtsjov med alle mulige midler fagforeningenes klasseinnhold og gjorde alt som sto i hans makt for å forvandle fagforeningene til «økonomiske organisasjoner» som bare hadde «allmenne økonomiske krav», og til altomfattende «fagforeninger for hele folket».

Lenge før den kinesiske revolusjon seiret i landsmålestokk, hadde han tviholdt på at fagforeningene var «økonomiske organisasjoner som var opprettet på grunnlag av visse allmenne økonomiske krav» og at «alle de som har felles økonomiske krav forener seg og blir organisert» «uansett politisk oppfatning».

Han foreslo at det ikke skulle stilles «noen restriktive politiske betingelser for dem som slutter seg til fagforeningene». Med dette visket han helt og holdent ut fagforeningenes klasseinnhold og benektet fagforeningenes rolle som redskap i klassekampen.

Allerede i Det sentrale sovjetområdets tid pekte Formann Mao på at det var nødvendig å bygge opp fagforeningene til fagforeninger med et fast klassestandpunkt.

Også Lenin pekte i sin tid på: *«Vår prinsipielle og grunnleggende oppgave består i å underlette den politiske utviklingen og den politiske organiseringen av arbeiderklassen»*.

Kinas Khrusjtsjov var innstilt på å forvandle fagforeningene til «økonomiske organisasjoner». Dette tjente nettopp hans kontrarevolusjonære revisjonistiske linje, som besto i å arbeide utelukkende for økonomiske reformer og bekjempe den politiske kamp og overtakelse av den politiske makt med våpen i hånd.

Etter den landsomfattende seieren pekte Formann Mao på at *«fagbevegelsen er arbeiderklassens masseorganisasjon»* og at *«det er nødvendig å ta seg i akt for politiske svindlere og være på vakt mot en infiltrasjon av reaksjonære spesialagenter i fagbevegelsen»*.

Men for å underlette en gjenoppretting av kapitalismen prøvde Kinas Khrusjtsjov, samtidig med at han på stivnakket vis prøvde å «gjøre fagforeningene til «økonomiske organisasjoner», tilmed å gjøre dem til «fagforeninger for hele folket».

Samtidig med at han i den første tiden etter Kinas frigjøring forkynte at «utbytting har sine gode sider», framkastet han tanken om at medlemmer av de demokratiske partiene som representerte borgerskapets interesser skulle få adgang til å slutte seg til fagforeningene og «være berettiget til å innvelges i fagbevegelsens ledende organer».

Etter at den sosialistiske omlegning av landbruket, håndverket, og den private industri og handel i alt vesentlig var fullført, ble hans teori om «fagforeninger for hele folket» kraftig utviklet. Han gikk så langt at han sa: «Blir ikke kapitalistklassens stilling forandret etter at den faste rentefoten er blitt avskaffet? Hvis slike folk slutter seg til fagforeningene, vil de røde fremdeles ha et overtak over de

svarte i forholdet ti til en.» «Godseiere, rikbønder, kontrarevolusjonære og dårlige elementer som har omskolert seg i tilstrekkelig grad må også få adgang til å slutte seg til fagforeningene». Han sa at «alle de 600 millionene i folket vårt vil bli arbeidere» og at «alle vil tilhøre fagforeningene».

Det er tydelig at alle disse erklæringene hans henger sammen med hans teori om at klassekampen dør hen. De visker ut skillelinjene mellom klassene og tilintetgjør helt og holdent fagforeningenes klassekarakter.

Fagforeningene er et produkt av klassekampen og et redskap for klassekampen. Så lenge det består klasser og klassekamp, kan fagforeningene umulig bli fagforeninger «for hele folket».

På hundre og ett vis forsøkte Kinas Khrusjtsjov å forvandle fagforeningene til «fagforeninger for hele folket». Formålet hans var å maskere de folk som burde bli utsatt for proletariatets diktatur, som medlemmer av arbeiderklassen, gjøre fagforeningene til gjemsteder for godseiere, rikbønder, kontrarevolusjonære, dårlige elementer og borgerlige elementer og forvandle fagforeningene til et redskap for sine egne intriger med sikte på å tilrive seg ledelsen i partiet og staten og gjenopprette kapitalismen.

III.

En grunnleggende forskjell mellom marxismen og revisjonismen innen arbeiderbevegelsen ligger i svaret på spørsmålet om fagforeningene skal eller ikke skal godta at de skal ledes av arbeiderklassens politiske parti. Den som går inn for økonomismen er uvegerlig en syndikalist, han benekter at partiet er arbeiderklassens høyeste organisasjonsform og bekjemper partiets ledende rolle i fagforeningene. Denne karakteristikk er også dekkende for Kinas Khrusjtsjov.

Formann Mao lærer oss at det kommunistiske parti er arbeiderklassens avantgarde og dens høyeste organisasjonsform.

Den må lede alle andre organisasjoner, innbefattet hæren, regjeringen og masseorganisasjonene. Men Kinas Khrusjtsjov har gått imot Formann Maos lære ved at han har gått aktivt inn for syndikalismen innen arbeiderbevegelsen.

Allerede under den demokratiske revolusjon prøvde han forgjeves å oppheve partiets ledelse over fagforeningene.

Med sin fabrikkerte teori om at «fagforeningen er sentret» benektet han at partiet var arbeiderklassens høyeste organisasjonsform og at partiet var den ledende kjerne i hele det kinesiske folk. Han sa at Kinas faglige landsorganisasjon, «dag for dag er blitt den ledende kjernen for arbeiderne over hele landet», og at «det fins ingen grunn til å hevde at Kinas arbeiderbevegelse som helhet ikke skal legges inn under Kinas faglige landsorganisasjons ledelse».

Han understreket at fagforeningene var «uavhengige» og at «partiet og alle frie masseorganisasjoner måtte stilles på like fot».

Han iførte seg sosialdemokratiets kappe og hevdet at fagforeningen – «ikke er organisatorisk knyttet til noe parti eller noen side», da de i så fall «bare ville være et redskap eller regjeringsdirigerte».

Han forsøkte også å lede partiet gjennom fagbevegelsen. Han bablet om at «det være seg partiet, regjeringen, hæren eller hvilken som helst folkeorganisasjon, må de i sitt massearbeid godta masseorganisasjonenes ledelse».

For å kunne gjøre fagbevegelsen til et redskap i sin intrige for å tilrive seg ledelsen i partiet og staten, har han i de 17 åra etter frigjøringa drevet fordekt syndikalisme i et forsøk på å sette fagbevegelsen over partiet og gjøre den til et «selvstendig kongedømmet», for på dette vis å undergrave proletariats diktatur.

Han har fusket med historien til den revolusjonære kinesiske

fagbevegelsen som ble dannet under partiets ledelse, og han har påstått at «fagforeningene ble dannet før partiet».

I et forgjeves forsøk på å forringe partiets prestisje understreket han nødvendigheten av å bygge opp «tilliten» til fagbevegelsen og sa at «fagforeningene må bygge opp tilliten innenfra, og jo større tillit, desto bedre.»

Han drømte om å opprette et arbeidervovjet, som ville sette fagbevegelsen over partiet og regjeringen.

Den giftige syndikalistiske innflytelsen som Kinas Khrusjtsjov har spredt innen arbeiderbevegelsen trenger meget dypt. I løpet av de 17 åra etter frigjøringa har det ved to anledninger forekommet tilspissede kamper innen fagbevegelsen mellom de to veiene og de to linjene. Bak kulissene er det Kinas Khrusjtsjov som er hovedsjefen for den feilaktige linjen. Med sin motstand mot partiets ledelse over fagbevegelsen ville han og tilhengerne hans i virkeligheten sette fagbevegelsen under det borgerlige hovedkvarterets ledelse og bruke den som et redskap i forsøket på å gjenopprette kapitalismen.

IV.

Når fagbevegelsen godtar partiets ledelse, betyr det at den godtar å bli ledet av Mao Tse-tungs tenkning. Mao Tse-tungs tenkning er toppen av marxismen-leninismen i den perioden vi nå er inne i, den er levende marxisme-leninisme på høyeste plan. Mao Tse-tungs tenkning er det mektigste ideologiske våpen i kampen mot imperialismen, og det mektigste ideologiske våpen i kampen mot revisjonismen og dogmatismen. Mao Tse-tungs tenkning er den grunnleggende garantien for at arbeiderbevegelsen kan marsjere seirende fram og den er også den grunnleggende garantien for at arbeiderklassen kan overta og forankre statsmakten.

Formann Mao pekte for lang tid siden på: «*med mindre de er gjennomsyret av en progressiv politisk ånd, og med mindre en*

slik ånd er blitt fostret gjennom progressivt politisk arbeid, vil det bli umulig . . . fullt ut å vekke deres begeistring for Motstandskrigen». Også Lenin har pekt på: «Uten en revolusjonær teori kan der ikke finnes noen revolusjonær bevegelse», den sosialistiske ideologi «kunne bare tilføres dem utenfra» og «Ved hjelp av sin egen innsats er arbeiderklassen bare i stand til å utvikle en fagforeningsbevissthet».

De tidlige og nåværende tilhengerne av økonomismen og syndikalismen, så vel i Kina som i andre land, dyrket og dyrker alle sammen «spontanitets»-teorien. De går uten unntak imot at arbeiderne gjennomføres med en sosialistisk ideologi, med marxisme-leninisme, Mao Tse-tungs tenkning. Kinas Khrusjtsjov har hele tiden vært tilhenger av denne teorien, men han er mer enn det, han er også i verdensmålestokk et forbilde på «spontanitets»-dyrking.

Under den demokratiske revolusjon, den gang arbeiderklassen ennå ikke hadde erobret statsmakten, lanserte Kinas Khrusjtsjov hele propagandaen for «spontaniteten», slik den ble utlagt av de britiske syndikalistene, de russiske «økonomistene» og slike gamle revisjonister som Bernstein. Han var imot at man brukte marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, til å bevæpne arbeiderne, mobilisere dem og organisere dem i kampen for å styrte imperialismens, føydalismens og byråkrat-kapitalismens reaksjonære styre.

I de siste 17 åra har Kinas Khrusjtsjov betraktet Mao Tse-tungs uovervinnelige tenkning som den største hindringen for sine forsøk på å tilrive seg ledelsen i partiet og staten og gjenopprette kapitalismen i Kina. Han har alltid bekjempet Mao Tse-tungs tenkning og vært motstander av at arbeidermassene på skapende vis studerer og anvender Formann Maos verker. Med all slags ondsinnet prat har han gjort alt han har kunnet for å tilsverte, bakvaske og angripe Mao Tse-tungs store tenkning og sabotere, bekjempe og forby at Mao Tse-tungs tenkning gjennomfører arbeidernes sinn.

Mao Tse-tungs tenkning er den allmenngyldige sannheten som gjelder for alle undertrykte folk som gjør revolusjon, den er den grunnleggende garantien for at en arbeiderklasse som allerede har erobret den politiske makt, kan forankre proletariatets diktatur. Det er arbeiderbevegelsens grunnleggende oppgave å gjennomsyre arbeiderne med Mao Tse-tungs tenkning, væpne arbeidermassene med Mao Tse-tungs uovervinnelige tenkning og bygge opp arbeidernes rekke til en mektig industriell armé, som er sterkt proletarisk, revolusjonær og kampvillig. Det er denne store oppgaven vi må gi den største prioritet, og vi må gjøre fagforeningene til en stor rød skole i Mao Tse-tungs tenkning.